

General Declaration of Independence of European Nations Opći Proglas neovisnosti europskih nacija

Sljedeći proglas napisan je da bi poslužio kao konceptualna osnova mobiliziranja svih onih snaga koje, u ovoj teškoj krizi civilizacije, žele dati budućnosti Europe novi oblik kao zajednici načela između suverenih republika, i žele zajedno usmjeriti svoj rad k zajedničkim ciljevima čovječanstva

Helga Zepp-LaRouche

U svijetlu činjenice da je ne samo Eurozona, već cijeli transatlantski sustav na rubu raspada, jedino preostalo pitanje je da li će doći do poniranja u kaos, ili urednog i mirnog izlaza iz EZ-a i jedinstvene valute, kako bi se otvorio put poduzimanju mjera nadvladavanja krize.

Trebalo bi, svim ljudima koji znaju misliti, biti razvidno da se suočavamo sa civilizacijskom katastrofom besprimjerenih razmjera, no upravo je apsolutno zastrašujuće što se izgleda samo nekolicina hrabrih pojedinaca usuđuje opasnost zvati njenim pravim imenom: krećemo se prema sustavnom slomu koji bi mogao voditi u novi svjetski rat, koji bi ovaj put bio termonuklearni te bio u stanju pomesti ljudski rod. Šahovska ploča za Treći svjetski rat već je postavljena; poniranje u gospodarski kaos s gotovo izvjestnim pokretanjem lančane reakcije koja u sebi nosi postrojavanje vojnih snaga svijeta dovoljnih za uništenje života na ovom planetu.

Stoga hitno pitanje je, kako to da postoji takav ogromni jaz između nesumnjive opasnosti životima i udovima stanovništva, i općesvjetskog neuspjeha bilo kakvih pokušaja njenog sprječavanja.

Europske nacije su trenutno u zarobljeništvu supranacionalnih struktura, što je sasvim razvidno suprotno njihovim egzistencijalnim interesima, niječe njihovu najvažniju kulturnu baštinu, i otima im budućnost. Te strukture predstavljaju, u modernom ruhu, jednu od dviju sklonosti iz europske povijesti, koje se nadmeću za prvenstvo već više od tri tisuće godina. Prva je sklonost prema oligarhijskom sustavu, kod kojeg mala, elitistička vladajuća klasa pokušava nametnuti svoje privilegije na većinu stanovništva. Druga sklonost, republikansko načelo, koje stremi ka najoptimalnijem razvoju stvaralačkih sposobnosti građana—kao što je utjelovljuje Solon, mudri zakonodavac Atene—potpuno je izbačena iz sadašnje politike EZ-a, gdje se čak najmanje porive u tom smjeru zdušno odbija.

Prikladne metafore za te dvije sklonosti kao povijesne sile daju dva grčka mitološka lika Zeusa i Prometeja. Zeus, vladar Olimpa koji mrzi ljude, tipičan je primjer oligarhijskog modela, gdje samo privilegije elite imaju važnost, a ljudi nemaju prava. Friedrich Schiller u svom djelu *Zakonodavstvo Solona i Likurga* opisuje Likurgovu Spartu kao prototip oligarhijske države, gdje se sve podređuje interesima vladajuće elite, koji slobodno mogu po svojoj volji ubijati robove—helote—kadgod nađu za zgodno.

Prometej, prijatelj čovjeka i donositelj vatre, stremi do krajnjih granica omogućiti čovječanstvu da prigrli dostignuća napretka, i time poboljša uvjete života. Prometejskog čovjeka ustvari čini njegova stvaralačka moć, božanska iskra novog saznanja koje ga istinski oslobađa tlačenja oligarhijskog sustava. Baš kao što Zeus, u Eshilovoj tragediji *Okovani*

Prometej, kažnjava Prometeja zbog donošenja vatre čovjeku okovavši ga vječno za stijenu, tako danas oligarhija mrzi i strahuje od stvaralačkih umnih moći slobodnih pojedinaca, koji su znak poraza oligarhijske vlasti.

Borba Kršćanstva protiv Rimskog carstva, uzdigla je čovjekova prava i mogućnosti na neograničen samorazvoj, kao pojedinca na sliku Stvoritelja, na sasvim novu, višu razinu. Otdada su Rimsko carstvo i njegovi samovoljni carevi predstavljali uzor imperijalnih, oligarhijskih struktura, čiji protagonisti žele spriječiti obične ljude da misle dajući im “kruha i igara” i držeći ih u okolnostima gdje im je njihovo vlastito ropstvo prihvatljivo.

Povijesno značenje Kršćanstva leži u njegovu nadvladavanju sustava carstva u načelu. Putem lika Isusa Krista, sposobnost čovječanstva zvana *capax Dei* [primiti Božji dar]—to jest, uspostavila se mogućnost sudioništva čovjeka u Bogu i u Njegovoj bezgraničnoj stvaralačkoj moći. To je bio znak radikalnog prekida s predkršćanskim mitovima i njihovoj cikličkoj zamisli prirode s nastajanjem i nestajanjem, s povratkom na vječno Isto, s Majkom Geiom kojoj su postajanje i iščezavanje nepromjenljivi elementi prirode. S Isusom Kristom i postojanjem Kršćanstva javlja se mogućnost barem unutarnje slobode i razvoja stvaralačke ličnosti. Vladari Rimskog carstva prepoznali su eksplozivnost te zamisli za svoj sustav, i reagirali su progonom Njegovih učenika.

Upravo je predvodnički doprinos Nikole Kuzanskog u 15. stoljeću dao novu znanstvenu metodu, koja je prevladala nad deduktivnim razmišljanjima peripatetika i skolastika. Ta mu je, pak, superiornija metoda stvaralačke misli također dopustila postavljanje temelja moderne znanosti, kao i sustava zastupljenosti suverenih država nacija. Time je mogućnost sudioništva u suverenoj vlasti postala prviput izričita, a time i provedba u djelo u političkom smislu onih ljudskih prava, koje je već Kršćanstvo naznačilo, a prevladavajuće oligarhijske strukture politički ih zatirale.

Ovo nam daje opčinjujući uvid u slobodu i nužnost povijesti, što je Kuza svojim idejama—koje su već same po sebi bile republikanske—pridonijeo na dva načina stvaranju Novog Svijeta u Americi. U jednu ruku, preko Paola dal Pozzo Toscanellija, one su utjecale na pomorske puteve plovidbe Kristofora Kolumba, i time pridonijele otkriću pretpostavljenog “novog Otoka”, to jest kontinenta Amerike. No ujedno ih se prviput politički primijenilo u 17. stoljeću u Koloniji Massachusettskog zaljeva, i kasnije, očigledno, u Američkom ratu neovisnosti protiv Britanskog carstva i u Američkom ustavu. Friedrich Schiller, u svojoj prekrasnoj pjesmi “Kolumbo” proslavlja to znanje-unaprijed i kaže o otkriću Amerike:

«Priroda uvijek s genijem u svećanom zajedništvu miruje
«I uvijek što jedan snuje drugi kasnije određuje.»

Još i danas Američki ustav predstavlja prijelomnicu u ljudskoj povijesti—i to je istina unatoč opetovanim, stalnim pokušajima Britanskog carstva preokrenuti američku neovisnost uvjeravajući Establišment SADA da usvoji model imperijalne vladavine pod okriljem anglo-američkih ‘specijalnih odnosa’. Veliki Predsjednici, kao John Quincy Adams, Abraham Lincoln, Franklin D. Roosevelt, i John F. Kennedy, često i više puta oživjeli su duh američke neovisnosti.

Nasuprot tome Europa nikad nije uspjela odbaciti oligarhijski sustav. Nada republikanskih snaga oko Friedricha Schillera, da bi početak Francuske Revolucije mogao voditi do preslika američke paradigme na kontinent Europe, nikad se nije ispunila. Jakobinska strahovlada i

naknadna imperijalna politika Napoleona prouzrokovale su ponovno stvaranje Rimskog carstva. Razdoblje Restoracije koje je uveo Bečki kongres, ugušio je dugoročno čak i kratkotrajne pobjede republikanskog duha, koje su izvojevale političke mjere Pruskih reformatora i Njemački rat oslobođenja protiv Napoleona.

Nakon prekretnice Američke Revolucije, mnoge nacije u Europi doživjele su kratkotrajne faze prevlasti republikanskih vrlina i opće dobrobiti. Naprimjer, ekonom-ske reforme Karla III Španjolske nastale zbog privrženosti općoj dobrobiti, koje su promicale produktivni rad, opće obrazovanje, industrijski razvoj, i znanstveno istraživanje; ili kratkotraj-na faza u Njemačkoj kad su Pruski reformatori bili dio vlade i kad je Wilhelm von Humboldt, među inim, uveo školski sustav koji se smatra najboljim ikad; ili industrijske i društvene reforme Otta von Bismarcka, koje su preobrazile Njemačku iz feudalne države u modernu industrijsku zemlju s društvenim sustavom koji je utirao nove puteve u tom smislu. Drugi primjeri su herojski pokušaj Jean Jaurès-a—na kojeg je izvršen atentat dva dana prije početka 1. svjetskog rata—zaustaviti sile koje su gurale u rat; ili u Italiji, Camilio Cavour-ova idustrijalizacija Piedmonta i oslobođenje Sjeverne Italije iz habsburške okupacije, te nakon 2. svjetskog rata poslijeratno “gospodarsko čudo” zahvaljujući razvojnoj politici Enrica Mattei-a; Charles de Gaulle-ova Peta Republika, koja je odredila načelo suvereniteta i zajedničku misiju domovina, te Konrad Adenauer-ov kancelarski mandat, koji je ponovno učvrstio kršćanska načela nakon strahota nacističkog razdoblja. No nikad se nija ukazala mogućnost zbaciti oligarhijski jaram, kao što se može vidjeti naprimjer u neprekinutom slijedu osam vladajućih monarhija i brojnim kraljevskim porodicama, ali i prikriveno u nadnacionalnim institucijama.

No poslije *Maastrichtskog ugovora* i *Europske monetarne zajednice*, koju su nametnuli Njemačkoj kao cijenu ujedinjenja, pa nakon toga *Lisabonski ugovor* i planirano dovršenje europske integracije, taj razvoj događaja upropastio je sav samozatajni, privremeni napredak ranijih povijesnih razdoblja. EZ Lisabonskog Ugovora postala je savršen primjer oligarhijskog sustava, gdje načelo Zeusa kraljuje neometano.

Vođe Europske Zajednice kod potpisivanja Lisabonskog ugovora 13. prosinca 2007. „Lisabonski ugovor Eza postao je savršen primjer oligarhijskog sustava, gdje načelo Zeusa kraljuje neometano,“ piše Zepp-LaRouche.

Aksiomatsko toleriranje Europskih vlada, unatoč simboličkih prosvjeda, iscrpnog nadzora nad europskim građanima od strane NSA i GCHQ, kao i uskoro dolazeća eskalacija imperijalne politike kroz ugovore o slobodnoj trgovinskoj razmjeni znanoj kao Transatlantsko Partnerstvo za Trgovinu i Ulaganja (TTIP), javno objavljeno oduzimanje imovine građana pod okriljem politike ‘bail-in’ [‘unutarnje spašavanje banaka’, odnosno financijskih ustanova]

i potpuno nepostojanje privrženosti EZ-a očuvanju svjetskog mira, zbog egzistencijalnog samoočuvanja onemogućuje ostanak u EZ-u.

Razlozi napuštanje EZ-a na osnovi Ustava Sjedinjenih Država

Ni u jednom trenutku narode Europe nije se pitalo da li su pripravnici prenijeti na EZ sve veći udio nacionalnog suvereniteta. Umjesto detaljnih i iscrpnih uputa narodu glede posljedica i ciljeva europske integracije, planiranje Monetarne zajednice bilo je obilježeno perfidnom obmanom, prijetnjama, pa čak i kriminalnim ponašanjem. Jedine nacije, kojima su kasnije dopustili da referendumima izraze svoje mišljenje o europskom ustavu, Francuska i Nizozemska, glasovale su protiv. No to nije nimalo utjecalo na događaje. Isti tekst, sa samo 5% izmjena u sadržaju, vođe vlada su potpisali dvije godine kasnije, nazivajući ga ovaj put "Lisabonski Ugovor". Oprečno ustavu, ne predviđa mogućnost referendum. Svaka i sve rasprave o izmjenama u zakonskim odnosima koje bi ovaj ugovor izazvao, svojevremeno su zanijekali javnosti.

Sasvim svjesni dubokih rana koje su ratovi 20. stoljeća ostavili, zagovornici konsolidacije europske integracije našli su za zgodno uporabiti kao svoju glavnu tvrdnju da je EZ potrebna kao jamac mira u Europi.

No, nakane arhitekata Zajednice bili su sasvim drukčiji. Planirali su mnogo vremena unaprijed, za što ima dokaza, ukinuti sudjelovanje suverenih naroda u svojim vladama i zamijeniti ga neofeudalnim strukturama, u kojima će gore spomenuta neotuđiva prava čovjeka ukinuti i žrtvovati ih povlasticama malobrojne oligarhijske elite. Štoviše, neporecivo je, da je ta obmana nužno razorila prijašnji prevladavajući mir, i stvorila veći animozitet među narodima Europe nego ikad prije od 1945.

Druga glavna tvrdnja je da u globaliziranom svijetu nema alternative EZu, jer samo je ujedinjena Europa dovoljno jaka suočiti se s nadolazećim olujama. No Robert Cooper, jedan od vodećih stratega EZa, napisao je: „Najdalekosežniji oblik imperijalnog širenja je onaj EZa... Post-moderni europski odgovor prijetnjama je rasprostraniti sustav kooperativnog carstva što šire.”

Upravo geopolitičko, imperijalno širenje EZa na Istok ugrožava mir u Europi i drugdje, i izaziva oluje. To širenje nije učinilo Europu sigurnijom, samo militarizacijom, pa se na nju, uz njenu isprepletenost s NATO-om, koji se isto tako širi, gleda kao na prijetnju drugim glavnim silama, povećavajući opasnost od rata.

U ime "stabilnosti financijskog sustava", građani europskih država bili su prisiljeni na sve veće i veće žrtve, no sad je dosegnuta točka gdje se daljnja podvrgnutost nadnacionalnoj strukturi EZa ne može podnositi. Povijest politike Trojke je povijest kršenja ljudskih prava, uništenja demokracije, nijekanja slobode mišljenja, i huškanja na nasilne napade, čiji je krajnji cilj uspostaviti apsolutnu tiraniju nad tim državama. No iznad svega politika Trojke krši Petu zapovijed: "Ne ubij", jer vodi k namjernom rastu stope smrtnosti. Postoji riječ za to, koju svi mi u Europi predobro znamo: genocid.

EZ je zlorabila svoje institucije stavivši ih u službu globalnog financijskog sustava koji je nagomilao brda prividnog duga koji se ne može isplatiti, reda veličine većeg od stvarne proizvodnje robe nužne životu čovječanstva, i to jedino u svrhu nesagledivog bogaćenja nekolicine odabranih, znajući da će sve veći broj ljudi to platiti svojim životima.

„Potpisivanje Proglasa neovisnosti“, slika Johna Trumbulla. Ovaj „Opći proglas neovisnosti europskih nacija“ prilagodio je neke izraze iz Američkog proglasa.

Te institucije su bezobzirno promicale potpunu insolventnost finansijskog sustava, a sad planiraju kao odgovor na neminovni sistematski slom masivna oduzimanja imovine stanovništva, splet još većih novčanih sredstava spašavanja, koje će porezni obveznici namiriti, stvaranjem hiperinflacijskog novca i izravnom konfiskacijom bankovnih računa pod okriljem takozvanog ‘bail-in’-a [tj. unutarnjeg spašavanja banaka]. Kad bi te institucije uspjele izvršiti svoje planove, došlo bi do globalnog kaosa i smrti mnogih milijuna ljudi.

Dosegli smo okolnosti gdje su počinjeni zločini protiv naroda Europe, a zločini još većih razmjera prijete nastavljanjem u skoroj budućnosti, tako da je narodima Europe zbog njihove vlastite sigurnosti, nedopustivo i dalje ostati u tim institucijama.

Da bismo to dokazali, istinoljubivom svijetu podnosimo sljedeće činjenice:

Arhitekti i vladari EZA namjerno su obmanuli narode Europe glede svojih pravih nakana i pribjegli podmuklim planiranjima, znajući da bi u slučaju opsežnih rasprava u dotičnim parlamentima i medijima, njihovi bi planovi bili odbačeni.

Postojalo je namjerno zataškavanje činjenice da su se bitne moći suverene države sve više prenosile na nadnacionalne structure, i da će se to nastaviti.

Izmijenili su se zakoni da bi iskazivali oligarhijsku ideologiju na način da se podrži i održi tiranija finansijskih tržišta, neobuzdanih špekulacija, i pohlepe, a sve se više i više bogatstva ulijevalo u džepove nekolicine.

Stvoren je sustav koji je obarao, jedno za drugim, temeljne stupove neophodne razvoju stvarnog gospodarstva. Mjere EZA su namjerno podrivale vitalno snabdijevanje električnom energijom i vodom, potrebito daljnjem postojanju budućih pokoljenja. Isti je slučaj i s ulaganjima u bitna područja infrastrukture i poljoprivrede.

Stvoren je sustav koji promiče sve veću raspodjelu bogatstva iz ruku siromašnih u ruke bogatih, koji prijete samim temeljima društvenog sustava, smanjuje čak i zdravstvenu skrb, i ostavlja slabe bespomoćnim.

Stvoren je sustav koji nije čeo posao i izgled njegova pronalaženja iznadpolovičnom broju mladih u nekim europskim zemljama, i time im otima nadu u bolju budućnost.

Stvoren je sustav koji više ne poštuje neotuđiva prava čovjeka, koji gazi prava na sreću, sustav koji nepriznaje prvenstvenu zadaću Države, to jest njenu zaštitu opće dobrobiti.

Stvoren je sustav koji prijeti slobodi, jer oni koji kritiziraju tu politiku u nekim zemljama su već kažnjeni zatvorom i visokim novčanim kaznama. Tu je i prijetnja slobodi, jer se dopušta da se strane države bave mega-špijuniranjem, gdje su europske zemlje i same dio toga.

Stvoren je sustav koji potpuno odbacuje izvorno određenu misiju razvoja Afrike, monetarističkom politikom i politikom "održivosti", koja spriječava razvoj tog kontinenta, pogoršavajući time problem izbjeglica.

Mi, predstavnici oporbenih organizacija u raznim europskim zemljama, utječemo se Vrhunskom Sucu svijeta glede pravičnosti naših nakana, i onog što je Schiller zvao "naša prava koja stoje u zvijezdama nepromjenljiva", i svečano izjavljujemo da tsu ove nacije Europe slobodne i neovisne Države, što i po pravu moraju biti; da one ne duguju nikakvu lojalnosti prema birokraciji EZa; te da kao slobodne i neovisne Države, imaju punu vlast odbaciti rat kao sredstvo rješavanja konflikta, sklapati mir, ugovoriti saveze, uspostaviti trgovinu, i poduzimati sve druge čine i stvari na koje neovisne Države imaju pravo. Za ove tvrdnje i potporu ovog Proglasa, pozivamo se na ljudska prava koja proizlaze iz prirodnog zakona, i istovjetnosti čovječanstva kao jedinog stvaralačkog roda, prema nalogu Postanka.

Alternativa

Iako se općenito zakon znan kao *pacta sunt servanda* treba poštivati, u svijetlu okolnosti koje su egzistencijalno opasne zbog navedenih obmana i namjera, tu se primjenjuje Član 62 Bečke konvencije o Zakonu ugovora, prema kojem ugovori mogu biti ništetni ako je došlo do okolnosti, koje se nisu predvidjele u času sklapanja. Što više, Član 50 Lisabonskog ugovora tvrdi: "Svaka država članica može odlučiti da se povuče iz Zajednice u skladu sa svojim ustavnim odredbama".

Ako sve države članice EZ napuste tu zajednicu i povrate punu suverenost, to ni u kojem slučaju ne znači da će se povratiti u šovinističku državnost, već radije potrebu da se ujedine u savez potpuno suverenih ustavnih država, koje su privržene zajedničkim ciljevima čovječanstva.

U eri termonuklearnih oružja, prvi i najvažniji zadatak je osigurati mir. Mi možemo osigurati da se rat kao sredstvo rješavanja konflikta jednom zauvijek odbaci, osnutkom saveza suverenih država u neposrednoj budućnosti, ujedinjenih u zajedničkim višim interesima opće dobrobiti svih naših građana. Načelo Vestfalijskog mira, međunarodnog zakona, i Povelje UNa apsolutno ostaje važeće.

Obvezujemo se na brzo ostvarenje gospodarskog i financijskog reda i kreditnog sustava dugoročnih ulaganja, koje će okončati bespotrebne patnje višestrukih milijardi od gladi i izlječivih bolesti, i stvoriti uvjete dostojne ljudskih bića za sve ljude na ovom planetu. Prvi neophodni korak k tom cilju je globalna provedba zakona 'Glass-Steagall'-a.

Obvezujemo se dalje da ćemo usmjeriti svoje napore na zajedničku obranu protiv opasnosti koje prijete nama svima, kao što su meteoriti, asteroidi i kometi. Isto tako, naš cilj mora biti okončanje epidemije terorizma, proizvodnje i trgovine droga, i trgovine ljudima u svim njenim vidovima.

Stoga se mora prioritet dati znanstvenim prodorima na onim područjima gdje se promiče naš uzajamni razvoj, i omogućuje neprekidno postojanje čovječanstva na višoj razini, kao što je uporaba termonuklearne fuzije, svemirska istraživanja i svemirska medicina.

Odlučni smo takvim poboljšanjima pridonijeti poticanju i oduševljavanju za novu, humaniju paradigmu koja bi otvorila novu eru ljudske povijesti. Ova nova Renesansa mora udahnuti novi život u naprednu Klasičnu kulturu naših nacija, i time uvesti Prometejsko doba razuma.